

[Alfred Jensen.]

sørgere har. Det viser sig nemlig, at skatte-
stigningen er forholdsvis større for forsør-
gere med børn end for forsørgere uden børn.
Jeg har et par tal her som viser det.

Hvis man tager en industriarbejder fra
hovedstaden, der i 1937 havde fuld be-
skæftigelse og opnåede den gennemsnitsløn,
man opererer med i statistikken, ville han
have haft en indtægt på 3 888 kr. Hvis man
regner med den samme industriarbejder i
hovedstaden og den samme indtægt, altså
gennemsnitsindtægten, vilde han i 1949
have en indtægt på 8 340 kr. Hvis han var
forsørger, men ingen børn havde, ville han
af indtægten i 1937 komme til at betale
242 kr. i skat eller 6,2 øre af hver fortjent
krone. I 1949 ville han derimod komme til
at betale 1 079 kr. i skat eller 12,9 øre af
hver fortjent krone. Det vil altså sige en
stigning i skat på 129 pct., når man regner
ikke med krone- og ørebøbet, men med
beskatningen pr. fortjent krone. Tænker
vi, at den samme mand har to børn, viser
det sig, at han af indtægten i 1937 skulle
svare 159 kr. i skat eller 4,1 øre pr. fortjent
krone, hvorimod han i 1949 skulle betale
813 kr. i skat eller 9,7 øre pr. fortjent krone.
Det vil sige en stigning på 140 pct.

Altså forsørgeren uden børn har fået en
stigning i skattetrykket pr. fortjent krone
på 129 pct., men forsørgeren med to børn
har fået en stigning på 140 pct. Jeg tror
ikke, man i al almindelighed regner med,
at det er sådan, men tallene taler deres
tydelige sprog, og de viser os egentlig, hvor
nødvendigt det er, at man får ændret skatte-
lovgivningen, ikke alene når det drejer sig
om det almindelige forsørgerfradrag, men
også når det drejer sig om børnefradrag.

Man skal tilmed gøre sig klart, at de
urimeligheder, vi er nået frem til i året
1951—52, endda ikke er det toppunkt, vi
kommer op på. Næste år vil urimelighede-
rne blive betydelig større, fordi der er
sket en forøgelse i de aller fleste skatteyderes
indtægter i kroner og øre, uden at de egent-
lig har fået deres levestandard forbedret, ja man
må endda sige, selvom de har fået deres
indtægter forøget, har de for flertallets
vedkommende en dårligere levestandard og der-
med også en ringere skatteevne. Sagen er
nemlig den, at de lønreguleringer, der
finder sted, ikke giver skatteyderen den
dækning, han egentlig burde have, hvis han
skal opretholde den samme levestandard. For
det første er der lidt slinger i valsen med
selve pristalsberegningen og så den dæk-
ning, som reguleringstillæggene giver, men
dernæst kommer reguleringstillæggene altid

bagefter, fra tre måneder til et halvt år
bagefter, og det betyder, at den arbejder
og den tjenestemand, som har fået den
lønforhøjelse, som tjenestemandsløven og
de kollektive overenskomster giver, faktisk
er ringere stillet, men ikke desto mindre
må han mindst notere, hvis han har arbejde
hele året igennem, en indtægtsforøgelse på
ca. 500 kr.; for arbejdernes vedkommende
vil det være 520 kr. og for tjenestemænd
450 kr.; det hænger sammen med, at tje-
nestemændene får deres lønninger reguleret
en måned senere end arbejderne. Men denne
forhøjelse på ca. 500 kr., som altså, hvis
man tager den aller største procent, som jeg
har taget, skulle betyde en ekstrabeskatning
på 60 kr. om året, vil føre til, at skatte-
ydere med indtægter, der svarer til arbej-
dernes gennemsnitsindtægt, vil komme til
at betale 150—160 kr. mere om året i skat.

Jeg tror, man skal gøre sig klart, at der
må ændringer til, men jeg har ikke opfattel-
sen af, at regeringen eller ministeren er
indstillet herpå. Tværtimod må man opfatte
lovforslaget som et udtryk for, at man
ønsker den hårde beskatning opretholdt
fremefter. Jeg ser meget vel, at der er visse
lempelser i ændringsforslagene; nedslags-
beløbene for de gamle, for invalider og
65-årige, der har samme arbejdsvilkår som
aldersrentemodtagere, er blevet forhøjet;
jeg ser også, at man forhøjer forsikrings-
fradraget, og overser heller ikke, at man
retter den tekniske fejl, som det kaldes,
angående de 16-årige; men bortset fra
dette vil der blive et langt større skatte-
tryk for alle andre skatteydere, hvis denne
ligningslov vedtages og der ikke sker
ændringer i udskrivningsloven — og det
kan man vil ikke vente, da der ikke er
bemærkninger derom i ministerens frem-
sættelsestale. Man har lov til at sige med
bibelens ord, at hvis de små skatteydere i
år er blevet pisket med svøber, vil de i det
kommende år blive pisket med skorpioner;
såvidt jeg kan se, vil skatteforøgelsen så
nogenlunde komme til at betyde, at ar-
bejdere med indtægter i overkanten af
gennemsnittet kommer til at betale så
meget mere i skat, som de bliver fri for
bunden opsparing.

Efter min opfattelse må regering og
rigsdag forlængst have erfaret, at byrderne
nu er blevet så store, at befolkningen ikke
tåler mere, og man må finde ud af en
ændring af lovgivningen, der virkelig bringer
en lettelse af skattetrykket. Man må
gøre sig klart, at man overfor dette lands
skatteydere med de små indkomster ikke
længere klarer sig med snakken om, at